

УДК 347.6

Вікторія ЧОРНОПИСЬКА

Національний університет “Львівська політехніка”,
професор кафедри цивільного права та процесу
Навчально-наукового інституту
права, психології та інноваційної освіти,
доктор юридичних наук, доцент
viktoriia.z.chornopyska@lpnu.ua
ORCID: 0000-0002-3230-5971

Діана ЯРОВИК

Національний університет “Львівська політехніка”,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
Навчально-наукового інституту права,
психології та інноваційної освіти
diana.yarovyk.pv.2022@lpnu.ua
ORCID: 0009-0001-1690-5002

МІЖНАРОДНЕ УСИНОВЛЕННЯ: СУЧАСНІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

<http://doi.org/10.23939/law2024.44.311>

© Чорнописька В., Яровик Д., 2024

У статті здійснено детальний аналіз правового регулювання міждержавного усиновлення в рамках міжнародного права, зокрема системний аналіз механізму усиновлення іноземцями дітей-українців. Це дослідження має забезпечити належну правову визначеність щодо ключових проблем та питань, які виникають під час реалізації таких усиновлень, а також розглянути особливості процедури та принципів усиновлення в Україні. Відзначено, що усиновлення, як внутрішнє, так і міжнародне, відіграє важливу роль у забезпеченні права дитини на родинне виховання та повноцінний розвиток. Українське законодавство спрямоване на пріоритетне влаштування дітей у сім'ї громадян України, що підкреслює важливість збереження культурних та соціальних зв'язків дитини з її країною. Міждержавне усиновлення стає можливим лише за умови вичерпання внутрішніх можливостей, що гарантує захист прав дітей і дотримання їхніх інтересів.

Процес міжнародного усиновлення є складним і багатоетапним, зокрема через необхідність дотримання вимог українського законодавства та міжнародних стандартів, таких як Гаазька конвенція. Цей процес охоплює ретельний відбір кандидатів, перевірку їхньої відповідності та гарантує законність усиновлення через судові рішення. Такий підхід дає змогу мінімізувати ризики та забезпечити безпеку і благополуччя дитини.

Основною метою законодавчого регулювання усиновлення є забезпечення дитині стабільного та безпечного середовища для розвитку в родині, яка зможе задовольнити її емоційні та фізичні потреби. Міжнародне усиновлення, за умов належної перевірки та прозорості процесу, дає можливість дітям знайти люблячих батьків і побудувати нове

життя. Водночас важливою залишається співпраця між державами та контроль за дотриманням прав дітей після усиновлення, щоб гарантувати максимальний захист їхніх інтересів на кожному етапі.

Ключові слова: усиновлення, міжнародне усиновлення, іноземці, національне законодавство, Міністерство соціальної політики України, дитина, сім'я, процедура, конвенція, права та інтереси дитини.

Постановка проблеми. Зростання кількості міждержавних усиновлень пов'язане з багатьма соціальними, економічними та гуманітарними факторами. З одного боку, в багатьох країнах існує значна кількість дітей-сиріт або дітей, позбавлених батьківського піклування, які потребують родини. З другого боку, багато бездітних подружніх пар у світі бажають створити сім'ю та надати такій дитині любов і підтримку. В Україні національне усиновлення є пріоритетним, що відображено в законодавстві та практиці. Це означає, що перед тим, як надати дозвіл на усиновлення дитини іноземцям, розглядається можливість знайти для дитини сім'ю в межах країни. Однак коли національні можливості вичерпані, діти, які не можуть бути усиновлені в Україні, можуть бути усиновлені іноземцями.

Аналіз дослідження проблеми. Вивчення проблем міждержавного усиновлення та захисту прав усиновлених дітей є важливою сферою досліджень у галузі права, і ці питання стали об'єктом уваги як українських, так і закордонних правників. Дослідники, як Г. Абраменко, К. Березовська, І. Городецька, О. Грабовська, В. Заборовський, В. Зуй, О. Карпенко, А. Комзюк, А. Кухар та інші заклали теоретичну базу, яка сприяє глибшому розумінню правового регулювання усиновлення на міжнародному рівні.

Метою статті є детальний аналіз правового регулювання міждержавного усиновлення в рамках міжнародного права, зокрема системний аналіз механізму усиновлення іноземцями дітей-українців. Це дослідження має на меті забезпечити належну правову визначеність щодо ключових проблем та питань, які виникають під час реалізації таких усиновлень, а також розглянути особливості процедури та принципів усиновлення в Україні.

Виклад основного матеріалу. Усиновлення в Україні є пріоритетною формою влаштування дитини, яка забезпечує їй родинне середовище та можливість повноцінного розвитку. Це є юридичним процесом, який здійснюється на підставі рішення суду і передбачає передання дитини на виховання усиновлювачу з наданням їй прав сина чи доньки. Тобто після усиновлення дитина набуває всіх прав та обов'язків, що існують між батьками та рідними дітьми.

Згідно із Сімейним кодексом України, поняття “дитина” стосується осіб, які не досягли 18-річного віку. Однак усиновленою може бути також повнолітня особа, якщо вона не має батьків або була позбавлена їхньої опіки. Це відображає бажання законодавства захистити право на сімейне виховання для всіх, хто цього потребує.

Процес усиновлення регулюється не тільки Сімейним кодексом, але й іншими нормативно-правовими актами, такими як Цивільний кодекс України, Цивільний процесуальний кодекс України та інші закони, що забезпечують соціальний захист дітей. Наприклад, закони “Про державну допомогу сім'ям з дітьми” та “Про охорону дитинства” спрямовані на захист прав дітей та надання підтримки сім'ям. Крім того, існують спеціальні постанови Кабінету Міністрів, що встановлюють порядок здійснення усиновлення і нагляду щодо дотримання прав усиновлених дітей. Ці документи спрямовані на забезпечення прозорості процесу усиновлення та надання дітям найкращих можливих умов для розвитку в сімейному середовищі [1, с. 63].

Міждержавне усиновлення визнається самостійним інститутом міжнародного приватного права, визначальним завданням якого є надання дітям, позбавлених батьківського піклування, належних сімейних умов і довгоочікуваних гідних батьків. Відтак міждержавне усиновлення – це підстава виникнення сімейних відносин як юридичного акту за участю іноземного громадянина.

Процедура міждержавного усиновлення в Україні чітко регулюється законодавством і має на меті забезпечити захист прав дитини. Так, згідно зі статтею 24 Закону України “Про охорону дитинства”, пріоритетом є влаштування дітей – громадян України в українські сім’ї. І лише тоді, коли всі можливості передання дитини під опіку, піклування або на усиновлення в межах країни вичерпані, розглядається можливість усиновлення іноземцями.

Обов’язковим учасником процесу міждержавного усиновлення є Міністерство соціальної політики України, що здійснює облік дітей, котрі потенційно можуть бути усиновлені іноземцями, та координує увесь процес щодо цього. Іноземці, які бажають усиновити дитину з України, мають подати свою справу в Мінсоцполітики, пройти співбесіду і чекати на рішення Міністерства щодо можливості усиновлення.

Звісно, існують певні умови, за яких дитина може бути усиновлена іноземцями. По-перше, дитина повинна бути зареєстрована на обліку в Мінсоцполітики. По-друге, вік дитини має бути не менше 5 років, хоча є винятки з цього правила. Водночас Мінсоцполітики проводить перевірку іноземців через відповідні органи, зокрема Інтерпол, щоб переконатися, що немає негативної інформації про них. Заключний етап усиновлення відбувається в суді, який розглядає справу в порядку окремого провадження та приймає рішення щодо усиновлення. Це гарантує законність і забезпечує дотримання інтересів дитини [2].

Заборона національним законодавством здійснення посередницької та комерційної діяльності в сфері усиновлення спрямована на запобігання будь-яким спробам порушення прав дитини або зловживання з боку зацікавлених осіб, і зі свого боку – забезпечує прозорість і захист дітей у процесі усиновлення [3].

Треба зауважити, що процедура усиновлення української дитини-сироти чи дитини, позбавленої батьківського піклування, іноземцями та громадянами України, які живуть за кордоном, є доволі складною та багатоступеневою. Вона складається з таких кроків:

1) *збір відповідних документів у країні проживання.* Іноземні-кандидати в усиновлювачі збирають документи, що підтверджують їхній статус, фінансову спроможність, стан здоров’я, а також відсутність судимостей. Це може містити медичні довідки, свідоцтва про шлюб, характеристику з місця роботи, довідку про доходи, документи на нерухомість тощо;

2) *реєстрація для подачі документів.* Кандидати реєструються в системі Міністерства соціальної політики України для подальшого подання пакету документів;

3) *подання пакету документів до Мінсоцполітики.* Кандидати подають зібрані документи до Міністерства соціальної політики України. Цей пакет містить усі необхідні документи, що підтверджують їхню відповідність вимогам для усиновлення;

4) *постановка на облік кандидатів в усиновлювачі.* Після перевірки документів кандидатів вносять до обліку осіб, які мають право на усиновлення. Це означає, що вони офіційно стають кандидатами на усиновлення;

5) *отримання запрошення на спеціальну співбесіду.* Після внесення кандидатів до облікового запису вони отримують запрошення на співбесіду до Департаменту захисту прав дітей та усиновлення Мінсоцполітики;

6) *співбесіда та ознайомлення з інформативними даними дітей.* На співбесіді кандидатам надається інформація щодо дітей, які потенційно можуть бути усиновленими, зокрема про їхній стан здоров’я, соціальний статус та інші важливі аспекти;

7) *отримання відповідного скерування для безпосереднього знайомства з дитиною.* Після успішного проходження співбесіди кандидатам видають скерування для знайомства з конкретно дитиною. Це дозволяє їм особисто зустрітися з дитиною та встановити контакт;

8) *зустріч з дитиною за місцем її проживання.* Усиновлювачі відвідують дитину у місці її проживання (дитячий будинок або інший заклад) для знайомства та налагодження взаємин;

9) *подання заяви до служби у справах дітей.* Після налагодження позитивної комунікації з дитиною кандидати подають заяву до місцевої служби у справах дітей із бажанням усиновити певну дитину;

10) *отримання висновку про доцільність усиновлення*. Служба у справах дітей проводить аналіз та надає висновок щодо доцільності усиновлення та забезпеченості інтересів і прав дитини;

11) *подання документів до Мінсоцполітики з метою отримання згоди*. Після отримання висновку документи подаються до Міністерства соціальної політики для отримання офіційної згоди на усиновлення;

12) *отримання згоди Мінсоцполітики*. Мінсоцполітики виносить рішення про згоду на усиновлення. Це є важливим документом, без якого усиновлення неможливе;

13) *подання заяви до суду та судове засідання*. Кандидати подають заяву та всі документи до суду для розгляду питання усиновлення. Суд розглядає всі матеріали та заслуховує думки зацікавлених сторін;

14) *отримання рішення суду про усиновлення*. Після судового засідання виносяться рішення про усиновлення, яке набуває законної сили після певного періоду часу;

15) *оформлення свідоцтва про народження*. На основі рішення суду нове свідоцтво про народження дитини, в якому вказані усиновлювачі як батьки;

16) *передання дитини усиновлювачам*. Після оформлення всіх документів дитина передається усиновлювачам для постійного проживання в новій родині;

17) *оформлення виїзних документів*. Усиновлена дитина отримує паспорт громадянина України для виїзду за кордон, а також інші документи, необхідні для виїзду та подальшого проживання за межами України;

18) *постановка на консульський облік*. Після переїзду дитини до нової країни усиновлювачі повинні її поставити на консульський облік у посольстві України в країні фактичного проживання. Це забезпечує захист інтересів дитини та спостереження за її життям у новому середовищі [4].

Кожен з цих таких етапів має єдину мету – гарантувати безпеку та добробут дитини, а також забезпечувати процес усиновлення в інтересах дитини та відповідно до вимог законодавства.

Як бачимо, процедура усиновлення українських дітей іноземцями передбачає суворі вимоги та обмеження, які мають забезпечити захист інтересів дитини та дотримання її прав. Серед ключових аспектів цього процесу, визначених національним законодавством, треба виокремити:

1) *період знайомства з дитиною*. Після отримання скерування для знайомства з дитиною кандидати мають право відвідувати її за місцем проживання або перебування протягом строку дії скерування. Це може тривати до 20 днів. Під час цього періоду вони мають можливість щоденно спілкуватися з дитиною у визначений час. Проте цей час може бути обмежений умовами дитячого закладу або графіком перебування дитини. Такий строк та обмежений час спілкування часто не дають змоги повною мірою вивчити характер та потреби дитини. Це може зробити знайомство досить поверхневим, що є важливим фактором у прийнятті рішення щодо усиновлення;

2) *звернення до служби у справах дітей*. Після періоду знайомства та прийняття рішення щодо усиновлення кандидати повинні звернутися зі заявою про бажання усиновити дитину в службу у справах дітей за місцем її проживання або перебування. Служба надає кандидатам можливість отримати інформацію про дитину, але обсяг цієї інформації є обмеженим. Зокрема, вона містить основні дані про здоров'я та соціальний статус дитини, а також про її біологічних батьків, якщо це не суперечить інтересам дитини;

3) *додаткове медичне обстеження*. Усиновлювачі мають право ініціювати додаткове медичне обстеження дитини, щоб краще оцінити стан її здоров'я. Це може відбуватися за певних умов, визначених законодавством України;

4) *анкета дитини та інформація про біологічних батьків*. В анкеті дитини, яка є частиною особової справи, містяться базові дані, такі як ім'я, прізвище, дата народження та основні відомості про стан здоров'я. Також анкета передбачає графу "відомості про батьків", в якій вказано прізвище, ім'я та по батькові матері та батька дитини. Проте деталі про історію сім'ї або інші конфіденційні відомості можуть бути обмеженими для доступу з метою захисту прав дитини та її приватності;

5) *вимоги до усиновлення іноземцями*. Усиновлення іноземцями можливо лише після вичерпання всіх національних можливостей передання дитини під опіку, піклування або на усиновлення сім'ї громадян України. Переважаюче право щодо усиновлення мають іноземці-родичі дитини, громадяни тих держав, з якими Україною укладено договір про правову допомогу, а також узаконенні іноземні подружжя. Дитина повинна перебувати на обліку в органах управління з усиновлення та захисту прав дитини строком не менше одного року перед тим, як може бути розглянута на усиновлення іноземцями. Усиновлення дітей віком до одного року іноземцями заборонено, що забезпечує першочергове право на усиновлення таких дітей громадянами України.

Ці вимоги спрямовані на забезпечення максимальної відповідності інтересам дитини під час усиновлення та гарантують, що кожен етап процесу проходить прозоро та без порушень прав дитини. Важливо, що навіть після прийняття рішення про усиновлення потрібно дотримуватися всіх процедур та вимог законодавства, щоб уникнути можливих юридичних перешкод у майбутньому [5, с. 91].

Складність міжнародного усиновлення, що містить іноземний елемент, зумовлена необхідністю дотримання як національного законодавства, так і міжнародних та міждержавних нормативно-правових актів. Ці норми встановлюють правила, які мають на меті забезпечити дотримання прав дитини та усунення можливостей для зловживань у процесі усиновлення. Основними документами, які регулюють міжнародне усиновлення, є "Конвенція про юрисдикцію, право, що застосовується, та визнання рішень про усиновлення" (1965 р.) та "Конвенція про захист дітей та співробітництво в галузі міждержавного усиновлення" (1993 р.) [6, с. 115].

Конвенція 1993 року є ключовим міжнародним документом, що встановлює стандарти у сфері міждержавного усиновлення. Основні принципи, закріплені в цій конвенції, базуються на Конвенції ООН про права дитини, яка акцентує на пріоритеті інтересів дитини в усіх питаннях, що її стосуються. Водночас Гаазька конвенція запроваджує додаткові правила, серед яких: визнання усиновлення та його правових наслідків; співвідношення міжнародного та національного законодавства; заборона матеріальної вигоди.

Одним із проблемних питань у сфері міжнародного усиновлення є забезпечення прав дитини після того, як вона залишає свою країну походження. У цьому контексті Гаазька конвенція 1993 року має важливе значення, але вона не зобов'язує держави надавати звіти щодо стану усиновлених дітей після переїзду. Проте конвенція не обмежує можливості для країн вимагати та отримувати такі звіти, якщо це передбачено їхнім національним законодавством або двосторонніми угодами з країнами усиновлювачів [7].

На практиці контроль за дотриманням прав дитини після усиновлення може здійснюватися через:

- *консульський облік*: усиновлені діти ставляться на облік у консульствах України в країні проживання нових батьків, що дає можливість спостерігати за їхнім станом і дотриманням прав;
- *звіти про адаптацію та розвиток*: деякі країни вимагають від усиновлювачів звітувати про стан дитини протягом певного часу після усиновлення, що дає змогу відстежувати її адаптацію та добробут [8, с. 615].

Процес міжнародного усиновлення є складним і багатоступеневим, що потребує врахування як національних, так і міжнародних норм. Основоволожні принципи, закладені у цій Конвенції, забезпечують захист прав дитини та запобігають можливим зловживанням у процесі усиновлення. Водночас успішне здійснення цього процесу потребує активної співпраці між країнами та національними органами, щоб забезпечити максимально комфортні умови для дітей та дотримання їхніх прав.

Висновки. Отже, підсумовуючи, можна сказати, що усиновлення, як внутрішнє, так і міжнародне, відіграє важливу роль у забезпеченні права дитини на родинне виховання та повноцінний розвиток. Українське законодавство спрямоване на пріоритетне влаштування дітей у сім'ї громадян України, що підкреслює важливість збереження культурних та соціальних зв'язків дитини з її

країною. Міждержавне усиновлення стає можливим лише за умови вичерпання внутрішніх можливостей, що гарантує захист прав дітей і дотримання їхніх інтересів.

Процес міжнародного усиновлення є складним і багатоетапним, зокрема через необхідність дотримання вимог українського законодавства та міжнародних стандартів, таких як Гаазька конвенція. Цей процес містить ретельний відбір кандидатів, перевірку їхньої відповідності та гарантує законність усиновлення через судові рішення. Такий підхід дає змогу мінімізувати ризики та забезпечити безпеку і благополуччя дитини.

Основною метою законодавчого регулювання усиновлення є забезпечення дитині стабільного та безпечного середовища для розвитку в родині, яка зможе задовольнити її емоційні та фізичні потреби. Міжнародне усиновлення, за умов належної перевірки та прозорості процесу, дає можливість дітям знайти люблячих батьків і побудувати нове життя. Водночас важливою залишається співпраця між державами та контроль за дотриманням прав дітей після усиновлення, щоб гарантувати максимальний захист їхніх інтересів на кожному етапі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Уварова М. В. (2022). Міждержавне усиновлення: поняття та особливості правового врегулювання за законодавством України. *Правові новели: науковий юридичний журнал*. № 18. С. 62–69.
2. Усиновлення дитини іноземцем в Україні. URL: <https://zilver.com.ua/uk/usynovlennya-dytyny-inozemtsem-v-ukrayini/> (Дата звернення: 08.09.2024).
3. Закон України “Про охорону дитинства”. *База даних “Законодавство України” / ВР України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2402-14#Text> (Дата звернення: 08.09.2024).
4. Міжнародне усиновлення. *Офіційний сайт Міністерства закордонних справ України*. URL: <https://mfa.gov.ua/consul/forua/int-adopt> (Дата звернення: 08.09.2024).
5. Мельник О. В. (2020). До питання про аналіз інституту усиновлення: теоретико-правовий аспект. *Правові новели: науковий юридичний журнал*. № 10. С. 88–94.
6. Глиняна К. М. (2019). Проблеми правового регулювання усиновлення дітей іноземними громадянами в сучасних умовах. *Вісник Чернівецького факультету Національного університету “Одеська юридична академія”*. Вип. 2. С. 112–124.
7. Конвенція про захист дітей та співробітництво в галузі міждержавного усиновлення. *База даних “Законодавство України” / ВР України*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_365#Text (Дата звернення: 08.10.2024).
8. Погорецька Н. В. (2011). Міжнародне усиновлення: проблемні питання. *Форум права*. № 3. С. 612–617.

REFERENCES

1. Uvarova, M. V. (2022). *Mizhderzhavne usynovlennia: poniattia ta osoblyvosti pravovoho vrehuliuvannia za zakonodavstvom Ukrainy* [Interstate adoption: concepts and features of legal regulation under the legislation of Ukraine]. *Pravovi novely: naukovyi yurydychnyi zhurnal*. No. 18. P. 62–69. [In Ukrainian].
2. *Usynovlennia dytyny inozemtsem v Ukraini* [Adoption of a child by a foreigner in Ukraine]. Retrieved from: <https://zilver.com.ua/uk/usynovlennya-dytyny-inozemtsem-v-ukrayini/> (Accessed: 08.09.2024). [In Ukrainian].
3. *Zakon Ukrainy “Pro okhoronu dytynstva”* [Law of Ukraine “On Protection of Childhood”]. *Baza danykh “Zakonodavstvo Ukrainy” / VR Ukrainy*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2402-14#Text> (Accessed: 08.09.2024). [In Ukrainian].
4. *Mizhnarodne usynovlennia* [International adoption]. *Ofitsiyni sait Ministerstva zakordonnykh sprav Ukrainy*. Retrieved from: <https://mfa.gov.ua/consul/forua/int-adopt> (Accessed: 08.09.2024). [In Ukrainian].
5. Melnyk, O. V. (2020). *Do pytannia pro analiz instytutu usynovlennia: teoretyko-pravovy aspekt* [On the question of the analysis of the institution of adoption: theoretical and legal aspect]. *Pravovi novely: naukovyi yurydychnyi zhurnal*. No. 10. P. 88–94. [In Ukrainian].
6. Hlyniana, K. M. (2019). *Problemy pravovoho rehuliuvannia usynovlennia ditei inozemnykh hromadianamy v suchasnykh umovakh* [Problems of legal regulation of adoption of children by foreign citizens in modern conditions]. *Visnyk Chernivetskoho fakultetu Natsionalnoho universytetu “Odeska yurydychna akademiia”*. Vol. 2. P. 112–124. [In Ukrainian].

7. *Konventsia pro zakhyst ditei ta spivrobitnytstvo v haluzi mizhderzhavnoho usynovlennia* [Convention on the Protection of Children and Cooperation in the Field of Interstate Adoption]. *Baza danykh "Zakonodavstvo Ukrainy" / VR Ukrainy*. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_365#Text (Accessed: 08.09.2024). [In Ukrainian].

8. Pohoretska, N. V. (2011). *Mizhnarodne usynovlennia: problemni pytannia* [International adoption: problematic issues]. *Forum prava*. No. 3. P. 612–617. [In Ukrainian].

Дата надходження статті: 10.09.2024 р.

Victoria CHORNOPYSKA

Lviv Polytechnic National University,
Educational and Research Institute of Law,
Psychology and Innovative Education,
Professor of the Civil Law and Procedure Department,
Dr. Habil. (Law), Associate Professor
viktoria.z.chornopyska@lpnu.ua
ORCID: 0000-0002-3230-5971

Diana YAROVYK

Lviv Polytechnic National University,
Educational and Research Institute of Law,
Psychology and Innovative Education,
student of the first (bachelor)
level of higher education
diana.yarovyk.pv.2022@lpnu.ua
ORCID: 0009-0001-1690-5002

**INTERNATIONAL ADOPTION:
MODERN ASPECTS OF LEGAL REGULATION**

The article provides a detailed analysis of the legal regulation of interstate adoption within the framework of international law, in particular, a systematic analysis of the mechanism of adoption of Ukrainian children by foreigners. This study should ensure proper legal certainty regarding the key problems and issues that arise during the implementation of such adoptions, as well as consider the peculiarities of the procedure and principles of adoption in Ukraine. It was noted that adoption, both domestic and international, plays an important role in ensuring the child's right to family upbringing and full development. Ukrainian legislation is aimed at priority placement of children in the families of Ukrainian citizens, which emphasizes the importance of preserving the child's cultural and social ties with his country. Interstate adoption becomes possible only if domestic possibilities are exhausted, which guarantees the protection of children's rights and observance of their interests.

The process of international adoption is complex and multi-stage, in particular due to the need to comply with the requirements of Ukrainian legislation and international standards, such as the Hague Convention. This process involves careful selection of candidates, verification of their eligibility and guarantees the legality of the adoption through a court decision. This approach allows you to minimize risks and ensure the safety and well-being of the child.

The main goal of the legislative regulation of adoption is to provide the child with a stable and safe environment for development in the family, which will be able to satisfy his emotional and physical needs. International adoption, under the conditions of proper verification and transparency of the process, provides an opportunity for children to find loving parents and build a new life. At the same time, cooperation between states and monitoring of compliance with children's rights after adoption remains important to ensure maximum protection of their interests at every stage.

Keywords: adoption, international adoption, foreigners, national legislation, Ministry of Social Policy of Ukraine, baby, family, procedure, convention, rights and interests of the child.